

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 24 de Juny de 1916

NUM. 69

La política de la Lliga

Els regionalistes han evolucionat? Son ara nacionalistes? No son res de tot aixó. Ells no son més que reaccionaris i burgesos.

La seva actuació política no te altre objecte que aturar tot avens cap a noves idealitats i defensar els interessos dels capitalistes.

¿Ells defensar els drets de Catalunya? ¿Ells defensar els interessos de Catalunya? ¡Quanta hipocresia! Per ells Catalunya no vol dir la suma de catalans, per ells Catalunya son els interessos creats, per ells Catalunya es el predomini del mes fort, es la retrogradació an el feudalisme, batent a la democracia.

¡Ah, si al dir Catalunya, volguessin dir tots els homes de raça catalana, si al nomenar interessos de Catalunya es referessin als de tots els qu'hem nascut en aquesta terra, si al proclamar els drets de Catalunya volguessin dir que son els de tots els ciutadans, quina diferencia hi hauria!

Aleshores no veurien precisament aquest estol de gent conservadora que'ls segueix, ja que aquestos elements no'ls interessa per a res Catalunya ni molt menys encara els interessos ni els drets dels catalans, sino que sols breguen—al dir que ho fan per la nacionalitat catalana—per a establir el poder de l'aristocracia, que a Catalunya seria el de la burgesia.

El poble catalá per defensar els seus drets o els seus interessos no necessita d'aquesta gent. El poble catalá i al dir poble catalá volém significar tots aquells que del treball i pel treball vivim, te ja de molts anys ensà les seves banderes propies per a alçar en defensa dels seus drets, que per esser els verdeders sempre han trovat obstacles i contra d'ells s'hi han alçat els tirans ja fills de Catalunya, ja fills de les demés regions espanyoles.

Devant dun programa de reivindicacions regionals com l'integrat pel partit federal i apoiat per tots els partits progressius, no pot posars'hi enfront la farsa de la Lliga.

L'actuació regressiva d'aquesta s'ha

acabat de posar de manifest amb lo succet en l'Ajuntament de Barcelona amb motiu de la professó de Corpus, restablint l'injustificada subvenció que anys enrera varen treurer els regidors dels partits populars. N'hi hauria prou amb aquet fet per a que compreguessin tots els cataians lo que seria Catalunya dominada per aquesta gent. Destem-los i fem nosaltres patria nova, que ells, els regionalistes son avuy els tirans del poble com avans ho foren amb diferent nom.

Si les regions espanyoles i amb elles Catalunya volen l'autonomia política, no es a la Lliga aont s'ha de buscar, ni en la monarquia aont s'ha de trovar.

Busquem-la en el programa del immortal Pi i Margall i la trovarém ampla i progressiva en el camp florit de la República.

F. ALTIMIS ROSAL

DISCURS DEL DR. RAFEL CALZADA

Homenatge a Pi i Margall

En un dels darrers números donavem compte en la secció de *Noves* de una reunió que la colonia espanyola celebrà al teatre «Avenida» de Buenos Aires per a ajudar a la erecció del monument a Pi i Margall en aquesta capital. Avui publiquem alguns interessants paragrafs del discurs que l'eloquent i ex-diputat per Madrid Dr. Rafel Calzada, pronunclà glosant la figura del gran patrici:

«Pi fué un verdadero maestro y un crítico sin rival en el terreno del arte, como lo demostró con sus admirables obras, escritas en su juventud: «España», con magni-

ficas ilustraciones; «Recuerdos y bellezas de España», continuación de la de Pablo Piferrer; «Historia de la pintura en España», «Diálogos sobre la belleza», y varias otras; fué un historiador de erudición y método incomparables, escribiendo sus «Estudios sobre la Edad Media», la «Historia general de América» hasta la época del descubrimiento, en dos grandes volúmenes, y «Amadeo de Saboya»; fué un consumado maestro en el arte de la política y en la ciencia sociológica, al escribir sus libros «La reacción y revolución», «Primeros diálogos», «Las luchas de nuestros días»; fué un convencido y ferviente revolucionario tendiendo a transformar el orden social y político en España, con sus obras, entre otras «El padre Juan de Mariana», «La federación» y «Las nacionalidades»; fué él mismo un estadista lleno de energía, de probidad y alteza de miras, en el breve tiempo que desempeñó el Ministerio de la Gobernación y la presidencia de la República, fué un orador elocuentísimo; fué en fin, un escritor admirable, en cuya prosa tersa, brillante, sobria, se reflejaba la majestuosa sencillez de su carácter.

Y bien, señores, yo me permito preguntaros; ¿qué es posible decir en casos como éste, de un hombre semejante? ¿Es posible sintetizar, no ya en un breve discurso—y yo he de ser breve—; pero ni aun en una extensa conferencia, las soberanas cualidades que se albergaban en aquel portentoso cerebro? Yo os digo, con toda la sinceridad que me es propia, que lo considero imposible.

Eso sí, de él puede decirse que fué un hombre único en su tiempo. Pi y Margall se nos aparece, más aún que como el que aspira a transformar nuestra organización política, proclamando el principio de la autonomía dentro de una federación republicana, como el apóstol de todas las grandes reivindicaciones sociales. El soñaba en una patria venturosa y fuerte, pero basándola en la dignación de los humildes, en la redención de los desheredados y los pobres.

Pi y Margall fué grande hasta en sus predicciones, para que nada faltase a la superioridad de aquel luminoso espíritu. Tal